

Arrest

nr. 154 189 van 9 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2012 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DESGAIN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juli 2009 dienen verzoekers een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 13 december 2010 de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nrs 66 656 en 66 657 de weigeringsbeslissingen bevestigt.

Op 19 september 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 6 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 september 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9^{bis} van de vreemdelingenwet. Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds juli 2009 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring zouden hebben uitgebouwd, de man Franse taalles heeft gevolgd en reeds gewerkt heeft en een arbeidscontract van onbepaalde duur voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen vroegen op 06.07.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.09.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat hun oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat de man een arbeidscontract voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Vermits de asielpcedure werd afgesloten op 20.09.2011 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 20.09.2011 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9^{bis} van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 06.07.2009 van betrokkenen op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielpcedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 7 van het koninklijk besluit betreffende de uitvoeringsmogelijkheden van de wet van 15 september 2006 ter wijziging van de vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel van de rechtszekerheid.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

« Sur le Moyen unique

Formulation :

Pris de la violation de l'article 5 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et l'éloignement des étrangers, de l'article 1er de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs, de l'article 7 de l'arrêté royal fixant des modalités d'exécution de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, du principe général de droit administratif de sécurité juridique ;

EN CE OUE,

La décision querellée se fonde sur divers éléments dont elle déduit que le requête formée par la partie requérante doit être déclarée irrecevable ;

Ou'elle estime que la partie requérante ne fait pas valoir de circonstances exceptionnelles justifiant d'une régularisation sur pied de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

ALORS QUE,

Première Branche

Attendu que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 impose une motivation adéquate des décisions administratives, motivation non stéréotypée, prenant en considération l'ensemble des éléments du dossier;

Que le conseil de céans s'oppose à toute motivation stéréotypée soit une motivation qui pourrait s'opposer à tout demandeur de régularisation ; qu'ainsi, il a été rejeté une argumentation comparant l'intégration de l'intéressé avec son passé dans son pays d'origine, ou encore une motivation se fondant sur l'illégalité du séjour imputable à la personne (CE n0105.602) ;

Attendu qu'en l'espèce, la partie adverse oppose aux requérants d'avoir conclu un contrat de travail alors qu'il aurait dû au préalable lever une autorisation de travail délivrée de manière régulière par l'autorité compétente ;

Que toutefois, le requérant a toujours exercé dans le cadre du contrat de travail conclu avec la société SPRL S. de manière régulière et en parfaite légalité ;

Que dans le cadre de l'actualisation de sa demande, le requérant a produit ses fiches de salaire par courrier recommandé du 28/10/2011 et du 19/03/2012 alors qu'il bénéficiait toujours d'une autorisation de séjour et d'un permis de travail ;

Que le grief formulé par la partie adverse est donc erroné et démontre qu'il a été procédé à un examen peu approfondi de la situation du requérant pourtant peu complexe;

Qu'il peut être reproché à la partie adverse de motiver sa décision sur base d'une argumentation qui ne rencontre que peu ou prou les éléments développés par le requérant dans le cadre de sa demande de régularisation ;

Qu'en conséquence, la décision querellée n'est pas valablement motivée conformément au prescrit de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Deuxième Branche

Attendu que l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne définit pas ce que l'on doit entendre par circonstances exceptionnelles ;

Qu'il y a donc lieu de comprendre par cette notion, une circonstance de fait qui ne soit pas commune, qui justifie que l'on déroge au principe commun ; que le principe commun, la règle, est effectivement l'introduction d'une demande d'autorisation de séjourner en Belgique à partir de l'étranger ; que ce principe commun vise les situations où la personne se trouve à l'étranger et invoque des attaches d'une nature ou d'une autre en Belgique, afin d'obtenir un permis de séjour;

Que dans le cas où ces attaches existent déjà sur le territoire belge, qu'elles soient d'ordre familial, social, professionnel ou autre, l'on se trouve déjà dans une situation non commune;

Qu'en l'espèce, l'attache économique est prépondérante en raison des circonstances de fait développées ci-dessus ;

Que cet élément peut s'avérer pertinent sachant que le requérant peut prétendre à l'obtention d'un contrat de travail ;

Que la notion de « circonstances exceptionnelles », ces dernières années, a perdu en certitude et gagné en souplesse au profit des demandeurs eux-mêmes ;

Que selon les travaux préparatoires de la loi du 15/12/1980, l'article 9bis a été voulu par le législateur pour rencontrer des « situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » (CE n099.392) ;

Que suivant la jurisprudence, la notion de « circonstances exceptionnelles » ne se confond pas avec la notion de force majeure mais s'identifie à des circonstances qui rendent particulièrement difficile le retour dans le pays d'origine ;

Que par ailleurs, la jurisprudence soumet l'analyse de l'existence de circonstances exceptionnelles au principe de proportionnalité (CE n058.969) ;

Attendu que la partie adverse oppose aux requérants de ne pas démontrer que la scolarité de leur premier enfant ne peut être assurée en Afghanistan;

Qu'il est toutefois indéniable que l'enseignement dispensé au pays d'origine est en-deçà de celui rencontré en Belgique ;

Que les requérants invoquent à bon droit leur crainte de ne pas pouvoir assurer le suivi de la scolarité de leur fille en Afghanistan;

Que l'obtention d'un travail aux conditions identiques à celles obtenues en Belgique est tout à fait illusoire en Afghanistan;

Que dans le chef des requérants, cela constitue une circonstance exceptionnelle qui réfute la décision querrellée ;

Attendu qu'en définitive, un départ du territoire beige constitue pour les requérants un éloignement constitutif d'un cercle vicieux ; que ce n'est certainement pas en regagnant l'Afghanistan que les requérants pourront poursuivre les démarches amorcées depuis plus de trois ans en vue de leur intégration sociale et professionnelle ;

Que quitter le territoire beige revient à les priver des circonstances de fond qui leur permettraient d'obtenir le droit de revenir; que le fait de se trouver déjà en Belgique depuis une longue période est en soi une circonstance exceptionnelle puisque c'est en Belgique que les requérants ont noué des contacts justifiant leur souhait d'y demeurer notamment, sur le plan professionnel ;

Qu'en l'espèce, au vu des éléments repris ci-dessus dont la partie adverse avait connaissance au moment de prendre sa décision, il doit être constaté que celle-ci n'a pas apprécié adéquatement tous les aspects de la situation sociale et professionnelle des requérants ;

Qu'en ne tenant pas compte de toutes les circonstances pertinentes de l'espèce, la partie adverse n'a dès lors pas adéquatement motivé sa décision ;

Qu'en conséquence, la décision querrellée viole ici aussi l'obligation de motivation adéquate imposée par l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et doit être annulée ; »

2.2 In het eerste onderdeel betogen verzoekers dat de motivering stereotiep is en dat eerste verzoeker steeds legaal heeft gewerkt onder arbeidscontract. Het motief in de bestreden beslissing is niet correct en toont bovendien aan dat verweerder de aangehaalde elementen niet grondig heeft onderzocht. Artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt geschonden.

De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangehaald die hen beletten de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet; de duur van de asielpprocedure, namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 maanden, was ook niet van die aard dat ze onredelijk lang kan worden beschouwd; de scholing van het oudste kind kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid en dat het arbeidscontract van eerste verzoeker evenmin kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers betogen dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Eerste verzoeker wijst op het feit dat hij steeds legaal heeft gewerkt met een arbeidscontract en meent dat verweerder hier geen rekening mee heeft gehouden.

Verweerder motiveert met betrekking tot het arbeidscontract het volgende: *“Het feit dat de man een arbeidscontract voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Vermits de asielpcedure werd afgesloten op 20.09.2011 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.”* Verweerder stelt aldus vast dat de tewerkstelling werd toegestaan zolang de asielpcedure niet was afgesloten en dat de asielpcedure werd afgesloten op 20 september 2011. Het is niet kennelijk onredelijk het voorgelegde arbeidscontract niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid, nu verzoeker geen officiële toestemming heeft om betaalde arbeid te verrichten sinds 20 september 2011, datum waarop de asielpcedure is afgesloten. Bovendien motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat het arbeidscontract van onbepaalde duur niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Dit element kan het voorwerp uitmaken van een onderzoek ten gronde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In het tweede onderdeel van het middel betogen verzoekers dat de buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Zij wijzen op de economische band met België en de werkbereidheid van eerste verzoeker. De scholing van hun dochter is in Afghanistan niet verzekerd en eerste verzoeker gaat niet hetzelfde werk kunnen uitoefenen in Afghanistan. Ook hun langdurig verblijf in België sinds meer dan drie jaar verantwoordt hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België.

In zoverre verzoekers menen dat zij door de werkbereidheid van eerste verzoeker en het langdurig verblijf de mogelijkheid moeten hebben om hun aanvraag in België in te dienen, wijst de Raad er op dat de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer het volgende heeft gesteld: *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:*

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip “buitengewone omstandigheden” nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was “opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekommen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen” (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetwijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de

aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;” Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Wat betreft de scholing van verzoekers’ dochter motiveert verweerder in de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze dat verzoekers niet aantonen dat een scholing in het land van herkomst niet kan worden verkregen. Het kind heeft geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst is te vinden. Dit motief wordt niet weerlegd door verzoekers.

Waar verzoekers betogen dat eerste verzoeker niet meer hetzelfde werk zal kunnen uitoefenen in Afghanistan, met name ‘autowasser’ tonen zij niet aan dat dit hen verhindert de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Verzoekers brengen geen concrete argumenten aan ter weerlegging van de concrete motivering, doch beperken zich eerder tot een herhaling van de door hun aangehaalde elementen. Hiermee tonen zij echter niet aan dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geschonden, noch maken zij aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

Waar verzoekers de schending van artikel 5 van het EVRM, artikel 7 van het koninklijk besluit en het rechtszekerheidsbeginsel opwerpen, laten zij na te verduidelijken op welke wijze deze rechtsregels en beginsel worden geschonden door de bestreden beslissing waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN